अन्तरीक्षत्य देवेशं स्थितानीत्यनुशुश्रुम। पिशाचो विकृताकाराः कराला लोमहर्षणाः।
पुत्तवत्यः समापेतुर्यत्र तिष्ठति केशवः। श्वगणास्तत्र राजेन्द्र चरन्त्येव ततस्ततः।
ततः स भगवान् विष्णुः सर्व्वमालोक्य विष्ठितः। विस्मयं परमं गत्वा पश्यन्नास्ते स्म केशवः।
कस्यैष विस्तृतो नादः कस्य वाऽयं जनोऽपतत्। को नु मां स्तौति भक्त्या तु भविष्ये प्रीतिमानहं। १४५७
कस्य मुक्तिः समायाता प्रीते मयि सुदुर्लभा। इति सञ्चिन्त्य भगवानास्ते प्राकृतवद्धरिः।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे भविष्यपर्व्वणि कैलासयात्रायां ऊनसप्तत्यधिकद्विशतोऽध्यायः॥ २६९ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तेषामनु महाघोरौ पिशाचौ विकृताननौ। प्रांशू पिङ्गलरोमाणौ दीर्घजिह्वौ महाहनू।
लम्बकेशौ विरूपाक्षौ हीहीहाहेति वादिनौ। खादन्तौ मांसपिटकं पिबन्तौ रुधिरं बहु।
आन्त्रवेष्टितसर्व्वाङ्गौ दीर्घौ कृशकृतोदरौ। लम्बमानमहाप्रान्तशूलप्रोतशिरोधरौ।
कर्षन्तौ शवयूथानि बाहुभ्यां तत्र तत्र ह। हसन्तौ विविधं हासं स्वजातिसदृशं नृप। १४५८
वदन्तौ बहुरूपाणि वचांसि प्राकृतानि च। कम्पयन्तौ महावृक्षानूरुपादप्रघट्टनैः।
सृक्किणी लेलिहन्तौ च दन्तान् कटकटायिनौ। अस्थिस्नायुसमाकीर्णौ धमनीरज्जुसन्ततौ।
वदन्तौ कृष्ण कृष्णेति माधवेति च सन्ततं। कदा नु द्रक्ष्यते विष्णुः स इदानीं क्व तिष्ठति।
स्वामी नः कुत्र वसति कुतो द्रष्टुं यतामहे। अत्र वा कुत्र देवेशः कुतो नु स्थास्यते हरिः।
कुतः पद्मपलाशाक्षः साक्षादिन्द्रानुजो हरिः। यमाहुः पुण्डरीकाक्षं ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः। १४५९
तमजं पुरुषं विष्णुं द्रष्टुमभ्युद्यता वयं। अन्तकाले जगन्नाथं प्रविवेश जगत्त्रयं।
तमजं विश्वकर्त्तारं कुतो द्रक्ष्याम साम्प्रतं। यस्य विस्तार एवैष लोकः प्राणिनिवासितः।
तं द्रष्टुं देवमीशानं यतामः सांप्रतं हरिं। दशा घोरतमा लोके विहिता सर्व्वजन्तुभिः।
पैशाचीयं समुत्पन्ना कथं नौ प्राविशद्बलात्। नरमांसास्थिकलुषा सर्व्वभीतिप्रदायिनी।
अहो नौ दुष्कृतं कर्म्म प्राक्तने कर्म्मसञ्चये। अत्रैव महती प्रीतिर्वर्त्तते सर्व्वदा तथा। १४५९
यावन्नौ दुष्कृतं कर्म्म तावत् स्थास्यति तादृशी। दशा सा सर्व्वविहिता प्राणिपीडनकारिणी।
सर्व्वथा दुष्कृतं कर्म्म बहुभिर्जन्मसञ्चयैः। तथाहि तत् फलं घोरमद्यापि न निवर्त्तते।
यताः स्म प्राणिनो हन्तुं श्वगणैः सह साम्प्रतं। तथाहि प्राणिनो लोके बाल्यमादौ समाश्रिताः।
अज्ञानावृतचित्ताश्च कृत्याकृत्यं न जानते। तथा यौवनिनो मत्ता विषयैर्व्वाहुलीकृताः।
यतन्ते श्रेयसे नैव ततो विषयसंस्थिताः। विषयाकृष्टचित्ता हि मनुष्या न विजानते। १४५९
तथा च वृद्धभावे तु व्याधिभिर्व्वहुभिर्वृताः। ज्वरादिभिर्म्महाघोरैर्नानादुःखविधायिभिः।
यतन्ते न हि वै श्रेयो विनष्टेन्द्रियगोचराः। ततो मृता गर्भवासे वसन्ति सततं नराः।
विण्मूत्रकलिले घोरे दुःखैर्बहुभिराचिताः। च्यवन्ते तु ततो घोराद्गर्भात् संसारमण्डले।
परस्परं विहिंसन्तः कुर्व्वन्तः कर्म्मसञ्चयं। महत्येवं सदा घोरे संसारे दुःखसङ्कुले।
पापानि बहुरूपाणि कुर्व्वते ज्ञानतस्तदा। संसारस्यैव महिमा विस्तृतः सर्व्वजन्तुषु। १४६०